

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

VOLUME I

'Wunguné'

Bab I

~Eden mung siji-sijine sing padha. Kebanjiran kabut sing sepi, alas pegunungan sing tentrem bisa uga wis dadi swarga sing sampurna lan murni—Malah Ciptaan sing Ora Rusak. Manuk-manuk rame mabur ing kanopi daging ijo sing kandel, lan srengenge esuk sumunar liwat pucuk wit-witan, ngetokake pecahan cahya miring liwat kabut. Banjur lan maneh, kabut kasebut misah kanggo kewan sing ngumbara sing mriksa oyod lan larva, mung kanggo nguntal makhluk kasebut maneh lan dadi kaya sadurunge, tembok sing ora rusak. Godhong siji muter alon-alon liwat sinar srengenge, ilang ing kabut. Liyane Godhong ngglingding sing pertama—lan maneh sing liyane. Manuk-manuk padha meneng— srengéngé surem.

Lan mangkono wiwite.

Kabut wiwit kebak karo kewan-kewan liar sing mlayu, lan godhong-godhong, ranting-ranting, lan wulu-wulu udan saka

Wit-witan padha kaya rombongan manuk sing padhang mbranang munggah ing langit. Gunung-gunung padha gemuruh lan wit-witan obah nalika bumi mbengok kaya gong sing ditabuh. Ing puncak mbengok sing nggegirisi kasebut, ana makhluk bersayap sing nggegirisi sing padha mlayu ing pucuk gunung. Sawetara, Cyclops, dhuwur banget kaya wit-witan. Liyane, kaya Chimera, ngadeg ora luwih dhuwur tinimbang bocah manungsa. Kabeh nganggo klambi perang, swiwine sing kaya membran ngepak-ngepak kanthi obah, cakar-cakar nyekel pedhang lan tameng. Ewonan, bala tentara Malaikat, Raksasa, lan Grotesque, yaiku Grigori, Nephilim, Eljo, Gorgon, Titan, lan Cyclops, mudhun saka lereng gunung bebarengan dadi siji—longsoran reruntuhan sing rubuh. Ing ngarep geni sing murub, sekelompok Malaikat kanthi mripat ireng kabeh mimpin wong akeh sing mudhun menyang lembah sing peteng, ngukir dalam sing amba ing sadawane lereng lan ndorong alas dadi rata. Ora ana makhluk urip sing isih ngadeg sawise legiun sing ora suci ka Banjur, kanthi cepet kaya tekane, kekacauan kasebut ilang.

Sepi anyar nglimputi sesawangan sing wis rusak, kaya karusakan sing wis kedadeyan wiwit kuwi. Pungkasane, gong muni nalika bumi wiwit nggrundel karo swara wong akeh liyane. Ing sabrang gunung saiki teka legiun Malaikat liyane, nganggo klambi sing meh padha karo gerombolan pertama, nanging ora cukup beda kanggo njamin diklasifikasikake minangka spesies sing beda banget. Makhluk-makhluk iki luwih mirip wong lanang lan wadon sing gedhe tinimbang dher lan sanajan mripate padha ireng, nanging rasane luwih nesu tinimbang nesu banget.

Makhluk-makhluk mau mandheg ing pucuk gunung, ndeleng karusakan ing ngisor. Malaikat utama, Michael, noleh lan ngomong nganggo swara kaya paduan suara ewonan wong. "Ana penipuan sing ditenun ing kene—mung tetep ana!" Nalika noleh maneh menyang lereng sing katon ditinggal ing ngisor, dheweke mbengok, "Semjaza, kowe ora bakal oleh katentreman! Batalna mantramul!" Cerberus! Araqiel!" Ora ana wangsulan. "Tuduhna awakmu dhewe! Miturut prentahe Tahta!" Malaikat mau nggero.

Rong legiun Malaikat liyane mudhun saka langit, cacahé meh ilang srengenge sadurunge sumunar ing antarane formasi Michael. Iki minangka bala tentara Gabriel lan Raphael. Michael ngomong karo dheweke, "Semjaza lan legiun-legine ana ing ngisor." Cerberus uga wis ngiyanti kita, wiwit nyejajarke barisane karo sing saka—"Dumadakan, wit sing rubuh dadi Malaikat Araqiel, nuduhake wujud asline sanajan dheweke mbalang menyang Michael.

"Michael!" Raphael ngelingake.

Michael muter lan nusuk pedhange ing udhara kanthi sapisan gerakan. Araqiel tiba ing ndhuwure, nggebug dheweke nganggo pedhange lan njerit sanajan pedhange nusuk dheweke. Dheweke tiba ing lemah lan njeblug dadi gerombolan bledug sing larut kanthi nesu. "Semjaza!" Michael mbengok. "Penipuanmu ora bakal ngusir kowe saka pengadilan." Dheweke

mlaku menyang papan sing jembar. "Bakal ana gapura liyane ing kene," ujure Michael, karo nusuk pedhange menyang lemah. Maneh, gunung kasebut goyang nalika Michael narik lading sing mengkilat, getih saiki muncrat saka lemah sing tatu.

Ana jeritan nyebul udhara, lan apa sing katon kaya watu gedhe dadi sosok Semjaza sing kesandhung, nyekel tatu sing nganga ing dhadhane. "Cerberus!" dheweke mbengok. "Patah pedhange! Tutup tatune!" Nalika Semjaza tiba, mantrane rusak lan sesawangan malih. Ing ngendi wit-witan lan watu-watu gedhe sing rubuh katon semrawut, saiki legiun dhemit katon —ewonan —nggrundel ing lereng gunung sing Sanalika, salah sijine mabur munggah ing lereng gunung: Malaikat sing nggegirisi kanthi telung sirah kaya asu, untu keroting, lan buntut ula sing nyembur—Cerberus. Angin nglumpuk karo kekuwatan prahara, lan mendhung nggulung dadi langit sing cepet peteng.

"Ezekiel!" Semjaza mbengok. "Mega-mega! Pedhot pedhange!" Semjaza banjur muter sedhela, mati, lan njeblug dadi mega bledug. Bala tentara Semjaza nyerang, ngetutake Cerberus munggah ing lereng gunung menyang Michael. Kanthi tenang, telung legiun ing ndhuwur gunung mundur, ndhodhok lan mbungkuk. Pusaran ireng mudhun saka mega sing muter, tiba menyang bumi. Lemah obah, lan watu metu saka tatu getihen sing digawe pedhang Michael. Pusaran kasebut nutupi watu kasar lan nggosok dadi ireng, mbentuk lan ngukir watu kasebut kanthi gerakan sing nesu. Saka kekacauan kasebut muncul persegi panjang sing dipoles, diukir ing limang permukaan kanthi atusan larik simbol bunder lan linier sing rumit.

Monolit sing muncul ngowahi langkah Cerberus dadi kalah. Legiun penyerang muter dadi siji lan mudhun maneh ing gunung, rasa wedi ngganti napsu getih ing mripate sing ireng, nanging wis kasep. Gapura wis rampung. Para Malaikat sing mlayu alon-alon kaya-kaya udhara dadi kentel, alon-alon banjur mandheg sanajan dheweke berjuang kanggo lolos. Pusaran angin nyedhot dheweke, nyeret dheweke menyang jantung nganti saben wong wis ditelan monolit. Nalika sing terakhir ilang, jantung monolit kobong, ninggalake bolongan sing mbukak ing tengah. Pusaran kasebut munggah menyang langit lan mega alon-alon muter. Ing kasepen, para Malaikat bisa krungu desisan uap sing munggah saka gapura sing anyar digawe.

Monolit ireng alus kuwi dhuwuré sepuluh kaki, ambané limang kaki, lan jeroné rong kaki, saben inci sing katon kebak ayat-ayat nganggo basa Malaékat lan basa Gusti Allah dhéwé. Permukaan monolit ireng kaya kaca iku alus banget kaya pangilon sing paling apik, lan bolongan tengahé tanpa cacat, ambané sak kaki lan ngethok watu sak ambané. Segel watu iku sampurna.

Para Malaikat sing jengkeng ngadeg. Mikail noleh menyang Gabriel. "Para Pengawas sing isih ana padha ketutup ing bukit-bukit Uhr." Gabriel ngelus pedhange lan munggah ing lereng gunung. "Gabriel," Michael nyeluk dheweke.

Gabriel nglirik saka pundhake tanpa ngendhegake langkah, nalika Michael nambahake, "Dheweke kudu dipateni nganggo pedhange dhewe—miturut prentahe Tahta." Gabriel ngobahake wangsulan penegasan, mlumpat ing ndhuwur watu gedhe, lan mbengok ing ndhuwure sirahe legiun, "Menyang lembah Uhr! Menyang Grigori pungkasan!" Gabriel murub menyang cakrawala kulon karo legiune digendhong kenceng.

"Lan Azazel mlayu menyang ngendi, Michael?" Raphael takon kanthi swara akeh wong. "Dhèwèké wis mabur menyang pegunungan ara-ara samun Haradan," wangsulané Michael. "Dhèwèké wis sumpah aliansi karo Lucifael. Azazel ndhukung klaim Tahta minangka ijol-ijolan kanggo perlindungan ing jumlah sing luwih akeh." Michael mriksa monolit sing mendesis. Wong loro kasebut ngubengi segel watu nalika Michael nerusake, "Lan akeh legiun Batarel bakal ngisi barisane." Michael mandheg sedhela lan ndeleng Raphael— alis sing kuwatir ngetutake rai. "Yen padha nyawiji, mula Lucifael bakal oleh cacah sing dibutuhake. Para Nephilim uga bakal nguatake barisane; lan dheweke kepengin Tahta—luwih saka kabeh liyane."

Raphael noleh lan mbengok nganggo barisan pedhang lan swiwine sing akeh banget, "Kita maju nglawan legiun Batarel lan gerombolan Nephilim sing isih ana!" Separuh Malaikat nyusup menyang langit wetan, nutup barisan udara ing mburi Raphael.

Michael banjur mrentahake liyane, "Sejajar kanggo nyerang legiun anyar Lucifael ! Dheweke ngarep-arep kita; nanging Tahta madhang ing dalan kita! Kaya sadurunge, kita mateni raksasa lan dhemit bumi, dhisik. Kita obah dadi siji—aja ngenteni!" Mega swiwi putih lan waja sing mengkilat njeblug menyang langit ing mburi Michael, ninggalake segel sing ngadeg.

Lan segel kasebut tetep ana meh nem atus abad, wis suwe didhelikake dening unsur lan wektu nalika bledug nempel ing ndhuwure, banjur lapisan lemah lan watu. Katutup ing bawana Asia, segel kasebut ora aktif nalika pirang-pirang dekade ngoyak siji lan sijine kaya laler Cina sing kawin.

Kanthi tibane para Pengawas lan Grigori, para Malaikat sing ngurus urusan donya, mung Manungsa sing isih ana kanggo ngawasi bumi sing apik. Lan Panjenengane nindakake iku nganti pirang-pirang generasi. Banjur, nalika ngrawat kebone, Manungsa nemokake gapura sing dikubur. Ngerti bab iku asale saka Gusti Allah, Panjenengane ngresiki abad-abad kasebut lan nyembahake, mbangun candhi ing ndhuwure. Sajrone setengah milenium luwih, Panjenengane ndhelikake artefak kasebut, nyembah lan mbentuk uripé babagan iku—nganti dinané Panjenengané dadi cukup pinter kanggo mbukak segel nanging tetep cukup bodho kanggo nyoba.

~*~

Tiongkok Tengah ~ Juni, 1331

Atusan manuk dara padha ngantri ing gendheng gedhe candhi Tionghoa sing dihias, padha ngorok lan nyucuk siji lan sijine nalika padha ngupaya ngrebut luwih akeh papan pinggir sing sepi. Maneh lan maneh, ana manuk siji mabur saka punggung bukit sing rame, mubeng amba, lan gabung maneh karo Wong akeh padha ngilang lan ilang. Ing ngisor pinggiran, puluhan taun kotoran manuk dara wis nyebar ing permukaan watu kanthi werna abu-abu lan putih. Patung-patung watu sing ana ing ndhuwur platform sing rata metu saka rak manuk dara. Saben patung nggambarake kewan watu sing aneh, dhuwure patang kaki lan nduweni swiwi kaya kelelawar sing kaya membran.

Sawetara kéwan watu iki kaya naga, liyané separo manungsa lan separo kéwan, lan liyané manèh kaya humanoid nanging katon primitif. Ana sing ndhodhok karo swiwi sing dibukak, ana sing swiwine diselip lan dilipat, banjur ana macem-macem kombinasi saka loro-lorone. Rincian reca lan postur acaké kaya urip banget nganti bisa uga ana. kaya makhluk urip sing beku ing watu. Dheweke metu menyang kabeh arah, nutupi kabeh ndhuwur candhi.

Candhi kasebut dhewe pancen kuna banget, kasusun saka lempengan watu sing ora teratur sing dipahat sewu taun kepungkur. Ukiran sing wis rusak sing nggambarake dhemit mabur nutupi tembok njaba struktur kasebut, sing paling akeh yaiku ikon naga kanthi swiwi sing mbukak lan kabeh diubengi dening telung bunderan sing nuduhake pusat sing padha. Telung lawang mlebu sing melengkung ana ing sisih ngarep candhi, gapura tengah luwih dhuwur tinimbang sing ana ing sisih kiwa lan tengen. Telung ukiran watu wolung kaki sing isine kéwan kaya singa sing swiwi njaga pinggir kiwa saben gapura, lan ing ndhuwur saben telung gapura ana prasasti Cina sing béda. Sakabèhé, diwaca saka tengen ngiwa, petikan sing wis rampung bisa ditulis: '*Candhi Naga Mabur.*'

Kebon-kebon sing diresiki ngubengi candhi nalika kreteg-kreteg jati sing bongkok mlengkung maju mundur nyabrang kali sing mili deres. Ngluwihi wit bonsai lan watu-watu gedhe ing taman njero, kebon woh-wohan lan wit kacang sarta rumpun cilik kayu atos diganti karo alas pegunungan sing luwih liar. Ing pinggir taman sing wis diatur lan alas liar kasebut, ana wit Cina sing ndhelik ing wit ginkgo asli kuna, ngisi udhara kanthi swara sing tentrem nalika srengenge esuk nyilakake dalan lan blumbang.

Sakumpulan biksu nganggo jubah ireng metu saka alas, mlaku kanthi khidmat mudhun ing watu

dalan setapak sing nuju menyang bangunan. Dheweke ngambang kaya kabut ing dalan setapak kanthi sirah sing ndhingluk lan tangan sing dicekel ing ngarepe. Dheweke mlebu candhi kanthi meneng kaya wong mati. Ing njero, lilin sing ora kaetung murub ing saben permukaan horisontal, lan kumelun dupa sing legi mumbul saka tabung sing bolong. Lilin lan dupa digabungake kanggo menehi swasana spiritual sing kandel menyang atmosfer ing njero tembok candhi. Para biksu sutra pindhah liwat telung kamar berturut-turut, saben kamar luwih gedhe tinimbang sing sadurunge. Sing terakhir iki jembar lan langit-langit cekungé tekan ndhuwuré para imam. Ukiran kéwan mabur ngubengi kubah langit-langit. Garis lan prasasti sing ora kaetung motong nandhani permukaan sing mlengkung, katon kaya peta astrologi langit sing rinci.

Bolongan bunder sing simetris sampurna wis digawe ing lantai sing wis dipoles ing tengah ruangan. Bolongan kasebut amba, meh telulas kaki jerone. Kaya lantai candhi, tembok silinder bolongan kasebut alus lan dipoles, lan ing tengah bolongan kasebut, telulas kaki ing ngisor lantai candhi, ana segel watu. Sanajan wis kliwat sewidak ewu taun, Gatestone tetep tanpa cacat lan ora rusak nalika dina iku nguntal para Pengawas lan sebagian gedhe saka swarga.

Papat imam sing kuru awak lungguh cedhak pinggir jugangan, sikile dilipet lan jubahe dicopot saka pundhake kanggo nuduhake dhadha sing sempit lan lengen sing kuru, kahanane sing wis bosok minangka tandha saka pasa sing suwe. Kringet sumunar ing gulu sing kenceng lan iga sing balung, lan mripate kobong ing dasar soket sing cekung nalika lungguh kaya reca, jero meditasi. Prosesi para biksu ngubengi papat biksu, banjur lungguh pundhak-pundhak kanggo mbentuk tembok sing padhet ing sekitar para biksu lan jugangan. Nalika luwih akeh biksu teka, dheweke mbentuk bunderan kapindho, banjur bunderan katelu, nganti telung bunderan konsentris wong suci sing semedi ngebaki ruangan kasebut. Ing sajroning kasepen sing jero, swara lilin sing kobong sok-sok muni alon-alon liwat kubah nalika swara gludhug saka kadohan.

Ora let suwe, ana telu imam liyane mlebu ing wilayah kasebut. Loro nggawa lilin gedhe lan sing nomer telu mlaku ing antarane, sing siji nganggo jubah abang kaya getih seger. Dheweke nggawa perkamen kuna sing digulung ing tangane. Telung imam kasebut mandheg ing mburine bunderan para biarawan, lan imam sing nganggo klambi abang mbukak gulungan kasebut, nuduhake kolom-kolom tulisan Cina. Perkamen kasebut ngemot terjemahan ayat-ayat sing ditulis ing permukaan Gatestone .

Ing njaba candhi, ing sakubenge pekarangane, mung swara gemericik kali sing tenang. Manuk thrush mabur dadakan, ngoyak tawon liwat kembang-kembang ing kebon. Nalika cucuke manuk penyanyi nyentak tawon kasebut saka awang-awang, ana bledosan, lan langsung

Kubah candhi pecah, ngetokake pecahan watu atusan kaki menyang udhara. Getaran kasebut banter banget nganti godhong-godhong wit sing paling cedhak dicopot lan pecahan watu granit lan balung manungsa nusuk batang wit-witan sing kobong. Bongkahan watu sing gedhe banget tiba ing kebon, ngremuk pang-pang lan mencet kawah menyang lemah sing digaru rapi. Bledug lan awu sing mumbul-mumbul nyebar ing sadhuwure lemah lan ngglindhing mudhun ing lereng gunung kaya ombak piroklastik sing mumbul.

Sisa-sisa candhi sumunar amarga panas sing banter, nggawe watu-watu sing isih ngadeg remuk. Lan isih, suhu saya mundhak, nganti sisih-sisi jugangan sing alus ing episentrum candhi dadi cair kaya getah sing merembes. Wit-witan sing kobong ing sekitar candhi kobong dadi geni. Gatestone sing ora tatu katon metu saka tengah kawah. Bolongan ing jantung watu dadi buram kandel kanthi kabut ireng sing empedu, sing wiwit nggulung lan kumelun, tumpah metu saka Gatestone kaya mega kaustik kentel sing padhet kaya gas belerang.

Méga kasebut munggah saka kawah lan nutupi lemah nalika ngambang ing sangisore awu sing luwih entheng. Awu kasebut ora ilang, nanging tetep nglumpuk dadi siji massa sing umob, nggegirisi ijo royo-royo ing kebon sawise iku. Banjur, ing papan sing ora rusak, mandheg lan obah ing panggonane sajrone wektu sing cendhak sadurunge muter lan nyawiji ing tengah-tengahe. Busur cahya sing meh padha karo badai ing kumulus jero sumunar nalika, ing jero massa kasebut, ana wujud sing kawangun. Bayangan wiwitane, berkembang kanggo nglumpukake kapadhetan lan struktur, lan pungkasane, warna daging. Mendhung kasebut tipis kanggo nampilake wanita wuda kanthi swiwi membran sing amba. Rambute sing dawane nganti tekan pinggul ireng kaya onyx ebon lan alus kaya benang sutra. Mripate lan kukune padha ireng lan sumunar kaya rai Gatestone, sing kontras banget karo kulite sing meh transparan, pucet kaya Pati. Malaekat dheweke Kaendahane ora ana tandhingane sanajan dening Hawa dhewe. Dheweke *Lucifael* sing ora *suci*, Naga, *Lilith* sing narik kawigaten, Bintang Kejora sing padhang, *Heylel* kuna, lan *Ibu Succubus Neraka*—sewu ewu jeneng sing wis diwarisake sajrone pirang-pirang abad. Roh *Lucifael* sing menjelma ngidoni swarane akeh wanita, "Siji! Loro isih ana," dheweke nggresula, kanthi teliti ndeleng karusakan kasebut.

Babagan dheweke, eri sing ilang nuduhake pemandangan mimpi buruk. Pekarangan candhi dadi reruntuhan sing kebak kumelun lan mayit. Lapangan peteng ngubengi sisa-sisa candhi sing sumunar, lan taman njaba rata lan gosong, mati ngelak. Kukus isih ana saka kali, saiki ireng amarga jelaga lan areng. Wit-witan bonsai padha remuk, kobong lan sok-sok siji lan sijine tiba dadi awu lan lading ing ngendi dheweke wis ana. ngadeg.

Lucifael maju lan njupuk dara mati saka lemah. Dheweke ngelus-elus manuk kasebut nalika jiwa sing peduli. "Durung, sayangku," dheweke bisik-bisik. "Ayo." Manuk kasebut urip maneh, sirahe goyang-goyang kaya gulune tugel. Dheweke ngelus-elus. "Pancen. Balia, bocah cilik siji." Mripate mbukak alon-alon lan cedhak karo mripate. Mripate mabur lan dheweke nyekel gulune. Dhèwèké nyedhakké manuk mau menyang rainé, ambegan jero, lan ngetokké méga belerang sing kandel ing ndhuwuré manuk sing lagi berjuang mau. Wulu-wuluné sumunar kuning.

Ing njero wulu sing tengik kuwi, ana wiji-wiji pemusnahan sing ana ing ngarepe meh kabeh makhluk urip ing bumi, amarga nduweni kuman mematkan sing cukup nggegirisi kanggo ngrusak Asia, lan pungkasane, sebagian besar Eropa. Kuman kasebut yaiku *Yersenia Pestis*—piranti saka *Maut Ireng*. Lucifael mesem, ndhawuhi manuk kasebut, "Rungokna aku, bocah cilik. Sampaikan pangandikaku marang manungsa—yen aku bakal enggal teka kanggo njupuk maneh apa sing dadi duwekku." Dheweke mbuwang dara kasebut menyang udhara. Manuk kasebut mubeng lan mabur menyang kidul nalika Lucifael njeblug dadi mega awu sing muter, sing banjur malih dadi kaya gagak. Rai sing kebak asap nyuwek-nyuwek lemah lan nyilem liwat bolongan Gatestone.

Kantheni kikuk lan ora teratur, manuk dara kasebut mabur mubeng ing udhara ing sadawane lereng gunung lan metu menyang dataran. Bayangane nyenggol atap jerami ing sawijining pemukiman cilik, mlayu ngliwati sawah, lan ngliwati semak-semak alas. Pungkasane, manuk kasebut nemokake dalane menyang jantung desa sing rame. Gunung iki tiba lan tiba menyang lemah, nabrak tembok bangunan, banjur mandheg ing lemah ing mburi kios iwak ing pasar desa sing rame. Nalika wayah sore lan pasar kosong, ora ana sing weruh manuk sing mati, lan ing pepeteng sing saya surup, ora ana sing isih ndeleng cahya pucet sing wiwit metu saka bangkekane.

Manuk dara mau kaku lan adhem, nanging wulune isih sumunar kuning sing ora sehat. Nalika esuk, ana tikus ireng sepasang sing nemoni mayit kasebut. Salah sijine tikus ngambu mripate sing mblalak nalika sing sijine ngambu bokonge, lan loro-lorone, amarga nemokake bangkai isih seger, banjur nyuwek-nyuwek. Nanging, sadurunge rampung mangan sing nggegirisi iki, ana wong lanang nyedhaki kios iwak, ngusir laler ijo, lan nabruk iwak sing gedhe lan mripate susu ing papan kasar ing kios kasebut. Tikus-tikus mau mlayu, kebak penyakit sing ana ing daging manuk kasebut.

Tikus-tikus kuwi trampil mangan bangkai, nanging luwih efisien maneh parasit sing mangan tanpa katon ing tikus-tikus kasebut. Basil sing wis lelungan menyang pasar karo dara kuil saya tambah akeh ing njero awak tikus, dadi ombenan urip lan ombenan penyihir sing mateni kutu-kutu sing nyerang dheweke. Sanajan ora kena pengaruh bakteri kasebut, kutu-kutu kasebut mangan getih tikus sing kena infeksi, sing banjur cepet-cepet dipangan.

muntah menyang awak inang sabanjure nalika lagi nyiapake dhaharan sabanjure. Rong minggu sawise dara tiba kaya manna menyang pasar tikus, kutu-kutu nyebarake kuman kasebut menyang saben tikus ing desa kasebut.

Tikus-tikus wiwit mati, meksa kutu-kutu golek panganan sing luwih sehat. Penyakit iki uga nggoleki papan berkembang biak anyar amarga ngrusak populasi tikus, lan nyebar ing weteng milyaran kutu, banjur nemokake inang anyar— penyakit kasebut pindhah menyang korban sabanjure : manungsa.

Ing esuk sing asri lan cerah iki, ana bocah wadon Tionghoa sing lagi mriksa buntelan jahe ireng sing diiket lan ditumpuk ing ndhuwur kios panganan sing jaraké sawetara kaki saka dharatan dara sing dikutuk mau. Nuduhake buntelan cilik, bocah wadon mau takon marang wong wadon tuwa sing ngelola kios apa sing dikarepake. Wong wadon mau ngobahake driji pitu ing ngarepe esem sing untune ora ana. Bocah wadon mau mesem, nampa: 'rega sing adil.' Wong wadon mau njupuk dhuwit receh bocah wadon mau lan ngulungake oyot-oyot sing dibuntel, nanging ing wektu iku pelanggan enom mau njerit lan mlumat saka kios. "Tikus!" dheweke nguwuh, raine sing nyenengake katon ora seneng. "Iku mlayu liwat **sikilku.**"

Wong wadon mau ngguyu, karo ngobahake tangane sing kesed. "Mung hama sing ora mbebayani," ujare karo mesem. "Dheweke wis wani karo akeh banget panganan sing ana ing kono, meh kaya kewan ingon."

Bocah wadon mau ngulurake tangane kanggo nampa tumbasane, saiki kepingin adoh saka wong tuwane sing wis tuwa mau. lan 'kewan ingon-ingone'. Dheweke krasa perih ing tlapakane, banjur mundur maneh saka bakul lan ngangkat pinggiran rok dawane nganti nuduhake sikile sing wuda. Dheweke mbengkongake awak kanggo mriksa luwih cedhak, karo ngernyit. Nalika nindakake iku, topi jerami amba sing dienggo tiba ing lemah, ing ngendi ana pedagang sing liwat ngidak-idak. Wong wadon tuwa mau ngguyu cekikikan, sing katon seneng karo kasangsaran sing paling umum. Pandangan tajem saka bocah wadon mau mung nambah rasa bungah wong wadon mau .

"Yen kabeh wong apes kaya kowe, kita kabeh bakal mati nalika subuh," dheweke ngguyu cekikikan. Bocah wadon mau, ora ngerti komedi ing filosofi sing suram iki, njupuk topine lan dipasang maneh ing sirahe. Ngguyu wong wadon tuwa mau ngetutake dheweke kanthi ngece nalika dheweke mlaku lan ngilang ing tengah wong akeh karo seikat jahe, topi reged, lan cokotan kutu . Cokotané —sanajan cilik —bakal cukup gedhé kanggo nguntal mèh separo saka donya sing dikenal.

Mung sawetara dina, wabah penyakit sabanjure nyebar ing desa Tionghoa kaya tsunami. Bocah-bocah, sing paling cedhak karo bumi lan kewan lan serangga sing ngrayap ing sadawane, minangka sing pertama lara lan mati. Tingkat morbiditas infeksi kasebut yaiku balung.

adhem banget, mundhak nganti meh pitung puluh lima persen. Mangsa adhem sing entheng nawakake kahanan sing ideal kanggo panyebaran penyakit kasebut, lan cuaca sing luwih anget bakal luwih ngrusak manungsa, luwih akeh kanggo bakteri. Sanajan Neraka ora diwenehi kabungahan, ing wayahe infeksi manungsa sing tragis kasebut, Lucifael mlumat. Manungsa wis mateng. Ing Kahanan sing anget iku cocog banget kanggo menehi Pati panen sing akeh, Pati sing tansah siyap-siyap nggawa arit sing diasah lan mengkilat kaya buruh upahan sing berpengalaman sing siyap-siyap kanggo ngunduh panen sing akeh.

Wong-wong sing kena wabah kasebut mati dadakan, amarga kuman kasebut ngrusak sistem kekebalan awak kanthi tuntas. Virus kasebut nyerang kelenjar getah bening nganti pecah, saengga ora bisa digunakake. Awaké korban ora duwé wektu kanggo mbela awaké dhéwé sadurungé tiba kewalahan. Getih getih nglumpuk ing sangisoré kulité para korban dadi bintik-bintik ireng, lan cairan awak sing kena infeksi —getih, kringet, lan kotoran—nggawa ambu ora enak sing nggegirisi.

Wabah Pes iku salah sawijining rancangan Neraka sing paling cerdas. Ambegan Lucifael iku licik, lan kepinginane yaiku ngilangake mungsuhe kanthi sampurna. Dadi, wabah kasebut minangka pengubah bentuk kimia: apa sing ora bisa ditindakake ing siji wujud, bisa ditindakake ing wujud liyane. Penyakit kasebut owah, lan gelombang infeksi kapindho nyebar kanthi cara peteng ing saindenging jagad manungsa, banjur gelombang katelu. Wabah pneumonia nginfeksi paru-paru korban lan saya tambah akeh ing kana kanthi cepet nganti rongga dada korban sing apes kasebut dadi gedhe lan kebak getih sajrone sawetara dina sawise infeksi. Sanajan ana sawetara sing slamet saka wabah pes, wabah pneumonia ora nggawa tahanan. Sing luwih parah, infeksi kasebut gampang ditularake liwat batuk utawa wahing—pati ngebaki udhara.

Bentuk infeksi katelu kabukten paling mematikan. Wabah septikemia nyerang getih, ngisi saben partikel jaringan awak nganggo basil sing berkembang biak kanthi liar. Para korban mati sajrone sawetara jam, organ njero meh cair ing blumbang getih sing nular banget. Kaya bentuk wabah sing ditularake liwat paru-paru, infeksi septikemia meh satus persen nyebabake pati.

Wabah nyebar kanthi cepet saka sumberé lan ngliputi pedésaan. Telung prapat saka kabèh désa lan kutha ing sakubengé sing saiki kena wabah kasebut sirna sajrone sawetara dina. Ing minggu-minggu sabanjuré, atusan èwu wong mati sing kena infeksi kasebar ing sawah amarga mung sithik sing wani ngubur amarga wedi kena infeksi. Populasi laler mundhak akeh, mayit-mayit sing bosok dadi inkubator sing apik kanggo larva-larvané. Ing wilayah sing luwih maju ing negara kasebut, ambuné mayit sing ireng lan kembang kentel banget nganti désa sing mati bisa diambu meh sepuluh mil ing arah angin. Migrasi massal diwiwiti nalika puluhan èwu wong ngungsi ing wilayah sing adoh lan ora didunungi.

Sanajan lagi mabur kanthi panik, para wisatawan tetep ngindhari dalan-dalan sing wis ana, sing kebak sisa-sisa wong sing bosok, kadhangkala kabeh desa. Dalan-dalan ing deso asring diblokir dening kreta-kreta sing kebak laler sing isih digandheng karo jaran sing mati. Pati lan bosok ana ing endi-endi. Wabah kasebut nguwasani, lan manungsa dadi budake. Wabah Agung iki nglalu luwih saka telung puluh lima yuta wong Tionghoa sajrone nembelas taun sing angel, lan isih durung wareg. Wabah kasebut nyebar kanthi meneng-meneng menyang Mesopotamia lan Asia Kecil, ngrusak wilayah kasebut kaya sing kedadeyan ing Tiongkok, nyapu kabeh bawana kaya gerombolan perampok sing dendam.

Penyakit iki nyebar ing saben urat peradaban Asia, ngetutake rute perdagangan sing nyebar ing tengah-tengah Mongolia. Dalan Sutra, rute kafilah kuna sing nggawa barang-barang saka Timur menyang Segara Mediterania, saiki nggawa abdiné Pati sing ditunjuk menyang Eropa. Pancen, Pati ambegan ing ndhuwur tanah kaya angin sing ora enak, ngrusak udhara kanthi ambune pembusukan sing ora enak. Ambune sing ora suci wis mateng nganti bisa ngbius sanajan ing langit. Mangkono kedadeyan kasebut, kaya kedadeyan sing nggegirisi ing Sejarah, pesen Lucifael muni ing saindenging tanah —dheweke bakal enggal njupuk maneh duweke dhewe.

[Pungkasan Bab 1]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~